

*Povídky
v obláčkách*

Marian Janik

MARIAN JANIK

*Povídky
v obláčcích*

autor obálky: Miroslav Kulich

jazyková úprava a redakce: Mgr. Eva Piarová

překlad: Prekladateľňa.sk (Best Biz s.r.o.)

dizajn a grafická úprava: Monika Zbínová

rok vydání 2020

ISBN 978-80-570-1816-2

Sametová

Na začátek veselá povídka.

Je důležité začít zvesela, nejen pro autora. Vážných textů jsou plné knižní pulty, proto jsem rád, že i na takovou událost, jako je „sametová revoluce“, kdy na náměstích cinkaly klíči odhodlané revoluční masy, se dá po letech podívat i skrz růžové brýle.

Otevřela dvoukřídlé dveře do zasedačky a v němém úžasu zůstala stát. Trochu vyplašeně, trochu s údivem se dívala na masu lidí před sebou. Vlastně pouze na jejich záda. Dav se neurčitě vlnil, chvílemi zahučel, chvílemi zapískal, chvílemi se velkým jednacím sálem ozval smích jednotlivců. Byly to pro ni nesourodé výkřiky, jejichž význam nedokázala přesně identifikovat, protože její mysl se soustředila pouze na hledání svého snoubence. Věděla, že bude sedět někde vepředu za hlavním stolem, ale vzhledem k její menší postavě si nedokázala představit, jak ho v té mase lidských bytostí najde. Zkusila se postavit na špičky, ale postavy před ní byly příliš vysoké, navíc každá z nich, protože byl prosinec, měla oblečenou teplou prošívanou větrovku anebo jiný teplý – a tedy objemný – oděv.

„Slečno Petro!“ Pocítila na rameni ruku vrátného. Jako by ji chtěl otcovsky polaskat. Byl to takový jemný, až bázlivý dotyk. „Jen se nelekejte,“ pokračoval starý vrátný, který odpracoval ve firmě dobrých čtyřicet let a poznal minimálně tři-čtyři generace lidí, co procházeli jeho vrátnicí. „Váš Vladenko (stejnou zdrobnělinu slyšela od budoucí tehýně) je někde v první řadě a možná i za hlavním předsednickým stolem. Já vám ho teď nevyvolám, vždyť vidíte, co se tu děje. Všichni jsou nasátí revolucí! Překřikují se jeden přes druhého, je je slyšet až za Dunajem.“

Ale pokud se chcete dostat k vašemu snoubenci, musíte sebrat odvahu a jít drze dopředu. No tak... nebojte se, slečno Petro, jste mladá,

krásná, vás si nikdo netroufne zastavit,“ povzbuzoval ji vrátný. Do konce ji zlehka přitlačil k masě zad a čekal, kdy vstoupí do davu.

Petra se zhluboka nadechla a prstem poklepala na jednu z mnoha barevných větrovek před sebou. Ani netušila, jak její „poklepání“ podráždí starého vrátného, protože když chtěla zopakovat svůj neúspěšný pokus, rázněji ji odstrčil.

„Panebože, vy jste ale něžná,“ a lokty se zapřel mezi dvě neznámé osoby, stojící na konci davu. „Uhněte! Nesu zprávu pro pana Pulmana, tak uhněte trochu, chlapi!“

Jen co se zjevila v té širokospektrální masě zad mezera, chytl Petru za ruku a nekompromisně ji postrčil dopředu.

„Nesu vzkaz pro pana Pulmana!“ zopakovala Petra po vrátném, i když už ne tak rázně. Když slyšela, jak se za ní zavřely dveře, ztratila trochu orientaci. Neznámá hučící masa lidí okolo ní ji deprimovala víc než klasická tlačnice ve veřejném dopravním prostředku, které byla každé ráno svědkem.

„Dovolte, nesu vzkaz pro pana Pulmana!“

Její hlas nebyl ani zdaleka tak rázný jako hlas starého vrátného, ale i tak bylo cítit, že do výzvy vložila trochu odvahy i agresivity. Cítila, že pomalu postupuje dopředu. Postavy okolo ní se začaly měnit i výškově, proto začala vnímat i pódium, na kterém stáli hlavní představitelé firmy a mladší zaměstnanci, kteří toto odborářské setkání zorganizovali. Vlastně to ani nebylo klasické odborářské setkání, ale pravý nefalšovaný revoluční mítink, na kterém se všechno minulé nekompromisně potřelo a výzvami se každý dožadoval nových změn. Tyto změny už zasáhly celou východní Evropu a revoluční nadšení z pádu komunistických režimů se přeneslo do jednotlivých závodů. Zde se právě konaly mítinky, odvolávali se ředitelé, funkcionáři, někde i vrátní, jak se namanulo.

„Dovolíte, nesu vzkaz pro pana Pulmana!“

Jaksi jí tato výzva vázla v krku. Už už chtěla znovu vyslovit naučenou větu, když tu dav začal zběsile pískat a Petra pocítila, že jakási neznámá ruka ji stahuje zpět.

„A ty proč nepískáš?! Usmrkanče, nevíš, jak se to dělá? Podívej, strčíš dva prsty a...“ silně zapískal.

Neznámý chlap chytil Petru pevně za límec zimní větrovky a s lehkostí ji vyzdvihl několik centimetrů nad podlahu. Neznámý byl zřejmě přímo z výroby, o čemž svědčila mohutná ramena, tzv. „nabouchaná“, a i poměrně strhaná tvář prozrazovala, že pracuje v nečistém prostředí.

„Hej, pane, já jsem vás o nic nežádal a...“ Krátký chlapecký účes byl zjevnou příčinou, proč ji neznámý muž považoval za sobě rovné pohlaví.

Petřin hlas uvízl v pískotu také proto, že ji začal dusit límec. I když měla jen o něco více než padesát kilo, nebylo příjemné viklat se ve vzduchu jako chycený zajíc. Naštěstí se neznámý silák soustředil na hučící dav. Byl úplně unesen revoluční atmosférou. Zřejmě se mu zdálo, že jeho pískání jednou rukou je slabé, tak pustil Petru a pokračoval v pískání oběma rukama. Jako na pravém hokejovém zápasu.

Petra pocítila uvolnění okolo krku. Rychle se zhluboka nadechla a aby nebyla na očích ostatním, pokusila se přitlačit co nejvíc k podlaze. Téměř se jí to podařilo, když ji ta samá ruka opět postavila na nohy a potom i nad podlahu. Dav se částečně utišil a o to jasněji slyšela „svého“ siláka.

„Tak co, mládenče?“ Neznámá tvář se střetla s něžným pohledem, jaký Petra dokázala nasadit v choulostivých situacích. Byl to výraz, který se jí vždy osvědčil v autobuse při setkání s revizorem, obzvlášť tehdy, když si zapomněla koupit lístek.

„Ale, ale,“ zabručel silák, „tak vy jste mi něžná slečinka,“ začal zmírňovat hlas. Nevěděl, jak dále pokračovat, a začal se za své chování

i trochu stydět. Pustil Petru k zemi a snaživě jí uhladil límeček větrovky. Když viděl, že několik jeho kamarádů utrousilo na jeho adresu pár štiplavých poznámek, ztratil sebejistotu a začal rozmýšlet, jak se opět dostat do správné revoluční pohody.

„Já jdu za Vladkem Pulmanem,“ prohodila Petra směrem k silákovi, ale nebyla si jistá, zda ji poslouchá a vnímá. „Je to můj snoubenec,“ vysvětlovala dále. „Dostali jsme byt a já bych chtěla, aby ho viděl. Víte, co to pro nás znamená? Víte, co pro nás znamená tyto klíče?“ Petřiny oči se rozzářily, když vytáhla z kapsy svazek klíčů, aby se pochválila neznámému silákovi. Protože byla zjevně menší než její okolí, a protože si v davu nebyla moc jistá, zda ji ten silák vnímá, natáhla ruku se svazkem klíčů a demonstrativně ním zatřásla.

Dav zahučel a jako na povel se nad všemi hlavami objevily svazky klíčů a halou se ozval koncert cinkání. Všichni účastníci mítinku, až na pár výjimek za předsednickým stolem, s úžasnou revoluční náladou dali cinkáním klíčů najevo svoji příslušnost k revoluční mase, která se takto připojila k sametové revoluci.

Petřiny klíče se úplně ztratily v davu. Chtěla zaprotестovat, chtěla cosi říct o svém novém bytu, ale v tom burácejícím davu to bylo zbytečné. Nejhorší však bylo, že masa lidí se ještě více tlačila a ona nemohla s nataženou rukou nic dělat. Proto si počkala na zeslábnutí revolučního pozdravu a až potom se pokusila vrátit klíče do kapsy. Ale ani to se jí nepodařilo. Neznámý silák chytil Petru pevně okolo pasu, nadzvedl ji a začal neohroženě postupovat dopředu.

„Uhněte, jdeme za panem Pulmanem! Toto je jeho snoubenka, ona je naše! Ať žije Pulman!“ a pokračoval neohroženě vpřed. „Ať žije Pulman! Ať žije Pulman!“

Dav přebral silákovu výzvu a sálem se začalo hromově ozývat: „Ať žije Pulman!“

Petřin snoubenec, Vladek Pulman, opravdu nestál v první řadě, jak si myslel starý vrátný, ale seděl přímo za předsednickým stolem odborářů. Patřil mezi ty mladé, třicetileté nadšence sametové revoluce, kteří nesměli chybět na žádné akci ve firmě. Usměrňoval chod celého mítinku, dával pozor na jeho „hladký“ průběh, čili nedovolil, aby se mítink zvrhl v syrovou a vulgární schůzi. Byl jedním z těch, kteří dělali prostředníka mezi odcházející stranickou generací a přicházející, revolučně naladěnou masou nadšenců.

Když Vladek uviděl svoji snoubenku v rukách silácky vypadajícího muže, když viděl, jak se beznadějně houpe ve vzduchu, vstal a chtěl něco říct, respektive zakřičet. Dav mu to však nedovolil. Petra, která viděla svého snoubence, zopakovala svůj nadšený výraz a zacinkala svazkem klíčů. Tentokrát z ní vyzařovala maximální spokojenost a dávala svému snoubenci najevo, proč vlastně přišla. Její touha ve tváři nebyla jen o tom, že mu chce oznámit radostnou novinu o novém bytu, ale i o tom, že mu ho chce ukázat. A aby to pochopil, o to intenzivněji třásla svazkem klíčů.

Silák se s Petrou dopracoval až k předsednickému stolu. Aby zvýraznil svoji frajeřinu, což dělal často s velkým potěšením, postavil s baletní lehkostí Petru přímo na stůl, rovnou před jejího snoubence. Dav nadále šílel a křičel: „Ať žije Pulman!“

Když Petra dopadla na předsednický stůl, ještě přesněji „byla uložena“, měla pocit, že ji stůl neudrží. S nataženou rukou a cinkajícími klíči se obrátila ke svému snoubenci a hledala u něj oporu.

Vladek, zaskočený spádem událostí, prudce vstal, aby Petru chytil a pomohl jí bezpečně ze stolu sestoupit. Vůbec se mu nelíbilo, že celý sál burácí a vyslovuje jeho jméno a přitom středobodem pozornosti je jeho něžná snoubenka. Ještě štěstí, že je zima, pomyslel si, protože znal její náklonnost ke krátkým sukním a nedokázal si představit, jak by na to reagovala masa lidí, co se tu sešla.

„Můžeš mi vysvětlit, jak jsi se sem dostala?“ zaprotěstoval Vladek. „Ráno jsem ti jasně a stručně vysvětlil, že až do večera budu vytížený, že mě nemáš vyhledávat. A už vůbec ne zde, kde mě všichni znají! Podívej se, co jsi způsobila!“ ukázal na dav lidí, skandující jeho jméno. Usmál se a rukou začal naznačovat, aby se všichni utišili a podle možností vrátili do plodnější části diskuse, hlavně té části, týkající se budoucnosti podniku. I když si musel přiznat, že v těchto chvílích zapomněl, o čem se před chvílí diskutovalo.

Petra si konečně uvědomila, že už nemusí tak okatě mávat klíči. Rychle schovala svazek do kapsy větrovky a oběma rukama se opřela o Vladkova ramena. Chtěla seskočit ze stolu, ale všichni aktéři za předsednickým stolem seděli tak těsně, že by musela některého z nich přeskočit. Vladek postřehl její záměr a ve snaze pomoci jí, udělal krok dozadu, ale přitom si neuvědomil, že Petra se křečovitě přidržuje jeho ramen. Těžiště celého Petřina těla se přeneslo na Vladkova ramena, a ten, nepřipravený na tuto možnost, se zapotácel, a v náručí se svou snoubenku se svezl na podlahu.

Dav, který se začal pomalu uklidňovat, dostal nový impuls, a pod taktovkou „siláka“ začal skandovat: „To je ono! To je ono! To je ono!“

*

Procházeli středem města, kde se postupně shromažďovalo množství revolučně naladěných lidí. Petra tuto skutečnost nevnímala a intenzivně přemýšlela, jak zlepšit náladu svému snoubenci. Od té doby, co vyšli z fabriky, za velkého jásotu shromážděných zaměstnanců, nebylo možné s ním rozumně promluvit. Jednou rukou pevně svírala svazek klíčů, druhou Vladka a poskakujíc vedle něj se snažila vrátit mu dobrou náladu.

„Je to přesně taková dispozice, o jaké jsme snili,“ řekla dostatečně důrazně a čekala na reakci. Ta však nepřicházela. Vladek byl zauja-

tý svými myšlenkami, což by jí nepřekáželo, ale obávala se, že jeho myšlenky byly příliš zaměřeny na události posledních dní. „Má jednu velkou místnost s balkónem, který je orientován přímo na náměstí. Slyšíš? Na náměstí! Ty jsi vždy toužil po bytě přímo v centru města. Vždy jsi mě přesvědčoval, že potřebuješ, aby tě ráno budil rachot tramvaje anebo ne?“

„Přemýšlím, co mi zítra provedou moji kolegové,“ odsekl Vladek a dal najevo, že jeho myšlenky jsou nasměrovány do jiného hodnotového teritoria. Události dne, a hlavně události posledních dní ho příliš zaměstnávaly, aby myslel na požitky v podobě nového bytu, i když to byl jejich společný sen a asi jediná překážka, proč se ještě nevzali. „Od vrátného až po ředitele se budou všichni šklebit a trousit za mými zády ironické poznámky. Snoubenka mě přišla vysvobodit z mítinku, snoubenka vyřešila bytový problém, snoubenka se vrhla na pana Pulmana, snoubenka byla lačná po sexu, snoubenka...“

„A ta druhá místnost je o něco menší,“ nedala se Petra. Rozhodla se vyrukovat se všemi ženskými úskoky, které jí pomohou vytrhnout snoubence z bojového šilenství, jež zasáhlo jejich vztah. Zdálo se jí nespravedlivé, že boj o moc tak prudce a syrově zasáhl celou mužskou populaci. Ráno si vyslechla přednášku svého otce (naštěstí si u ní šplhl, když jí podal klíčky od nového bytu a spokojeně jí oznámil, že to je poslední výdobytek socialismu), do oběda se musela vzdát ze své kanceláře, protože kolegové si udělali debatní kroužek a jejich šéf, nervózní a okusující si nehty, začal kontrolovat zaměstnankyně, a nakonec v podvečer u svého snoubence to bylo to samé, jen v jiných barvách. Boj, boj, boj... Všichni o něco a za něco bojovali, jen předmět boje jaksi nezapadal do jejich představ o blízké budoucnosti.

„Velká místnost, malá místnost... Podívej na lidi, všichni spěchají na náměstí, aby vybojovali svobodu! Jejich místností se stalo náměstí, chápeš?“

„Ale zase dostatečná na to, aby se tam vešla velká postel,“ tvářila se, že neslyšela poslední, přímo revoluční výčitku. „Ty jsi vždy snil o velké posteli, dokonce si tam můžeš dát i hi-fi soupravu. Já se k tobě ráno přitulím a budeme spolu poslouchat... například klavírní koncert. Klavírní koncert je prý po ránu strašně erotický, slyšela jsem to od některých mých kamarádek, tak proč bychom to nezkusili? Samozřejmě, vypneme telefon.“

„Dnes se má rozhodnout, zda se odvolá ředitel, anebo celé vedení podniku. Jednoduše... fabrika se musí celá změnit a přizpůsobit novým podmínkám. Celé dopoledne jsme tento problém probírali a hledali jsme odpověď na otázku, jaká forma řízení bude potřebná, když se otevřou hranice. Někteří kamarádi tvrdí, a ti se vyznají v ekonomice, to mi věř, že bude nutné změnit všechny zákony a potom třeba z firmy udělat akciovou společnost. To je všude ve světě moderní, protože s těmi akciemi můžeš volně obchodovat na burze. A pokud si koupíme akcie vlastního podniku, tak budeme i my majitelé podniku. Pamatuješ si na ten americký film, kde se obchodovalo na burze a tehdy hlavní hrdina přišel na to, že...“

„Budeš překvapený kuchyní,“ a ještě chtěla ironicky dodat, že i tam si může koupit akcie, ale v poslední chvíli se kousla do jazyka a tupě se pousmála. „Ne velká, ale půdorys čtverce,“ suše zkonstatovala, protože nedokázala posoudit, jestli je čtvercová velká kuchyň hodna akcií, o kterých Vladek snil. „Na toto jsem kladla největší důraz, když jsem vysvětlovala otci, jaký byt má sehnat. Kuchyň musí být čtvercová, a ne taková nudle, jaká je v každém paneláku. Řekla jsem mu, že bez čtverce nebereme a on mě vyslechl. Není to od něj milé?“

„Ten byt sehnal tvůj otec?“ zeptal se Vladek překvapeně. Petra se radostně podívala na svého o čtyři roky staršího snoubence a rychle ho objala a políbila, jako by mu dávala polibek na uvítanou v reálném světě. Taktéž to byl polibek vděku za to, že se začal zajímat o nový byt.

„Myslel jsem si, že se někdo ohlásil na inzerát,“ pokračoval v překvapené póze, když se mu podařilo vymanit z Petřina objetí. Navíc jejich chůze byla čím dál pomalejší, protože neustále vráželi do množství lidí, pospíchajících na hlavní náměstí, kde se konal mítink. V tomto zimním prosincovém týdnu se konal mítink každý večer, každý večer se tisícový dav rozohnil a dával najevo svoji radost nad novým rodícím se režimem. Pozice totalitního režimu se hroutila jako domeček z karet a lidi bavilo chodit na náměstí a vypustit ze sebe své zakřiknuté ego.

„Miláčku, to je přeci úplně jedno, jestli to bylo na inzerát, anebo od otce,“ začala ho razantněji tahat směrem k novému bytu, přičemž pustila z ruky svazek klíčů a symbolicky naznačovala kolemjdoucím chodcům, aby je nezdržovali, protože už jsou pouze pár set metrů od nového vysněného bytu, a nyní by bylo nevhodné je zastavovat, bránit jejich šťastnému dni. „Víš velmi dobře,“ pokračovala trochu vyčítavě Petra, „že sehnat byt je dnes velmi, velmi problematické, a hlavně v naší situaci, když ještě nejsme...“

Petra se zarazila, protože si nebyla jistá, zda v této situaci, a hlavně s ohledem na Vladkovu náladu je vhodné připomenut, že nejsou manželé. Objala snoubence ještě jednou, tentokrát ho ale nepustila, dokud společně neotevřeli dveře nového bytu na nejvyšším, pátém poschodí staršího zděného domu, který lemoval přímo hlavní náměstí.

„Fíha! Ta chodba je ale velká!“ přiznal Vladek a jen velmi nesměle vešel dovnitř. Petra rychle zavřela dveře a ze samé radosti začala dělat za jeho zády grimasy a úšklebky. Je vyhráno, pomyslela si. Vešli do království, o kterém oba snili, a jemu se tu líbí. Je vyhráno!

Byt byl přesně takový, jak ho Petra cestou popsala, ale protože ji nevnímál, přišlo mu teď vše nové a úžasné. I když v bytě nezůstalo mnoho věcí, přeci jen působil útulným dojmem. Původní vlastníci nechali v chodbě věšákovou stěnu, v ložnici záclony, v obýváku staré

kanape a v kuchyni menší stůl se třemi židlemi. V rámci kuchyně byl i vestavěný špajz. Koupelna a záchod byly trochu odřené se starými a nemoderními kachličkami.

Vladek se začal pomalu orientovat v novém bytě, ale ještě stále postupoval trochu bázlivě, jako kdyby se bál, že někdo z původních vlastníků vyběhne z místnosti a začne vyzvídat, jak se mohl, tak lehce, právě teď, těsně po sametové revoluci, dostat k bytu.

Petra nechala svého snoubence trochu vydechnout. Když viděla, že se mu vrací sebejistota, odskočila do kuchyně a začala rychle připravovat malou večeři. Nic nenechala náhodě. Ještě ráno, cestou do práce, sem donesla několik polotovarů, láhev šampusu, čerstvý chléb a několik slaných pochutin. Nedbala na vražedné pohledy sousedů, kteří byli na cestě do práce, a kteří když viděli v Petřině ruce lahev šampusu (nevešla se jí do tašky), tak se pohoršeně nadmuli a vydali ze sebe několik neurčitých vulgárních výrazů. Ani slušné ranní pozdravy směrem k sousedům nepomohly Petře vylepšit svůj první obraz o jejím charakteru.

„Budeme muset opravit dvířka na lince,“ zakřičela, aby ji Vladek, toulající se někde v obýváku, dobře slyšel. „I sporák je starý, viděla jsem krásný, kombinovaný, nahoře plyn, dole elektrická trouba na pečení. Byl sice trochu drahý, ale myslím si, že levnější neseženeme.“ Vajíčka byla uvařena, začala krájet a natírat chlebičky. „A i ve špajzu jsou už desky prohnílé! Slyšíš? Pojď se na to podívat!“ Chlebičky byly za chvíli hotové. Uložila je na starý tác a s lahví šampusu v ruce a ubrousky v ústech se vydala do obýváku. Snoubence tam neviděla, tak za ním šla do ložnice. Tam také nebyl. Opatrně vešla do koupelny, ale on nikde. Na záchodě nebyl, protože dveře byly dost křivé a kdyby tam byl, byla by viděla světlo.

Chtěla nahlas zakřičet, ale ubrousky, které měla v ústech, jí v tom zabránily. Proto pro jistotu oběhla místnosti bytu ještě dvakrát. Když

se opět ocitla v koupelně, bezradně se podívala do zrcadla, co zůstalo nad umývadlem. Zakroutila bezradně hlavou. Proč?! Utekl na náměstí... za svými. Proč?!

Položila tác s chlebičky do vany a nervózně, s pořádnou dávkou zuřivosti, začala otvírat šampus. Její roztržitost se jí téměř nevyplatila. Zátka prudce vyletěla přímo do zrcadla, a to se v podobě malých kousků bezmocně sesypalo do umývadla. Sedm let neštěstí, řekla by její matka. Zdvihla lahev šampusu k ústům a pořádně se napila. Sedla si do prázdné vany a začala jíst chlebičky, které s takovou péčí připravila. Její jednání nemělo logiku. Ale je možné očekávat logiku tam, kde převládá láska a tato láska je nečekaně zrazena, podvedena, možná ne úmyslně, ale přeci jen zrazena? Výsledky Petřina úsilí z celého dne se zmenšilo na několik chlebiček (které si sama připravila) a lahev šampusu na dně staré zatuchlé vany.

Skrz ventilační otvory v koupelně začaly k Petře doléhat výkřiky. Byly to výkřiky davu z náměstí, kde začal pravidelný večerní mítink.

„Utvořte koridor!“ zopakovala Petra zvolání davu z náměstí, zdvihla lahev šampaňského a připila si přímo z ní. Dav opět zahučel a výkřiky stále jasněji a srozumitelněji začaly ovládat koupelnový prostor.

„My jsme s vámi! My jsme s vámi!“ A bylo o jeden chlebiček méně.

„Už je to tu! Už je to tu!“ Další velký doušek a pro změnu dva chlebičky. Začalo jí být horko. S velkými těžkostmi ze sebe shodila svetr, co jí koupila sestra, a když už byla ve vaně, tak si automaticky svlékla i blůzku a podprsenku s vítězným pokřikem hodila na držák sprchové hlavice.

Netrvalo dlouho a po chlebičcích zůstaly jen mírně zmuchlané ubrousky, lahev šampusu zůstala odpočívat na dně vany. Petře připadalo divné, že po čtyřech to jde lépe. Po těžkém horolezeckém přechodu přes okraj vany se vydala zdolat další část bytu. A protože zjistila, že i z obýváku k ní doléhají výkřiky rozvášněného davu, zamířila tímto

směrem. Když už byla uprostřed místnosti, průvan otevřel balkónové dveře a tehdy, kromě silného závanu ostrého vzduchu, zaregistrovala Vladkovu postavu. Byl opřený o zábradlí, spokojeně pokyvoval hlavou a občas cosi zakřičel.

Balkón! Ona zapomněla na balkón! Z balkónu je přeci krásný výhled přímo na náměstí! Petra posbírala všechny svoje něžné části těla a pomalu, přímo s tajuplnou zvědavostí se přikradla na balkón.

Vladek s neuvěřitelným nadšením pozoroval dění na náměstí. Ten vlnící se dav pod balkónem ho vzrušoval natolik, že zapomněl, co bylo důvodem jeho přítomnosti v tomto bytě. Byl už večer, náměstí bylo osvětleno z více stran a na hlavní pódium dopadaly ostré paprsky reflektorů, aby odhalily detaily těch odvážlivců, kteří se rozhodli promluvit k národu, a možná i tak trochu do svědomí těch, kteří stáli na náměstí a dokazovali navenek svoji odvahu, odvahu řešit vážné politické problémy alespoň takto. I když už byl večer, bylo cítit přítomnost hustých černých mraků, které věštily husté sněžení. Během střídání řečníků si lidé krátili chvíle hlasitými pokřiky, ze kterých některé už Petra znala nazpaměť.

„Teď to přij-de!“ zahučel dav pod balkónem.

„Teď to přij-de!“ zopakoval Vladek s úsměvem a hrdostí a když chtěl zopakovat ještě jednou pro sebe toto populární heslo revolučních mas, zaregistroval za zády přítomnost své snoubenky. Když spatřil krásné, do pasu odhalené tělo, zhrozně vykřikl cosi nesrozumitelného. Měla to být výčitka, že v takové zimě se neběhá po balkóně bez oděvu, a ještě k tomu výčitka, že ho tak dlouho nechala čekat, vždyť tam stál už skoro hodinu! Chtěl ještě zaprotestovat, ale nestihl to.

Vladkovi se podařilo za sebou zavřít balkónové dveře a když se hřmotem dopadl na starou pohovku v objetí, vlastně v křečovitém sevření své snoubenky, přeci jen tiše zamumlal: „Jsi tak něžná.“

Petra objala své štěstí, a i když začala po šampaňském škytat, zahryzla se snoubenci jemně do ucha a potom mu s patřičnou slávou zašeptala:

„Teď to přij-de!“